

Erfaringer som pårørende

Åse Hoff

Spesialist i klinisk psykologi

Tross 30 år som pårørende er det få gode møter med hjelpeapparatet å se tilbake på.

PSYKIATRI

I SITT DEBATTINNLEGG «Å miste sitt barn til psykiatrien» etterlyser Liv Aalen ytringer i fra kolleger. Her er én.

Jeg har jobbet siden 1962, i forskning, åndssvakeomsorg, barne- og ungdomspsykiatri, voksenpsykiatri, i egen praksis og nå som liten deltidspresis. Særlig i utdanningsstilling i barne- og ungdomspsykiatri ble familieperspektiv innprentet. Primærpasienten er aldri den eneste berørte.

Jeg tror få av mine pasienter i min spesialistpraksis (med driftstilskudd) ikke er blitt oppfordret til – i en eller annen passende fasong – å involvere sine nærmeste. Jeg har vel trodd at dette var vanlig, både som folkeskikk og faglig begrunnet.

Men som pårørende har jeg helt andre erfaringer. Jeg har en sønn i psykiatri, en datter i rus- og psykiatri, og et barnebarn i barnevern. Tilsammen dreier det seg om godt og vel 30 år som pårørende. Jeg har noen få gode møter å se tilbake på, møter med fagfolk som har forholdt seg ordentlig til meg som mor og bestemor. Og noen få eksempler på at initiativ til kontakt har vært tatt av fagfolkene.

Gjennom årene har jeg vel vekslet mellom sinne, avmakt, forundring, forbauselse, fortvilelse – blandet med håp. For kanskje den nye avdelingen, det nye behandlingsopplegget, de nye medisinene, nye ansatte, nye retningslinjer fra helsemyndigheter ... Men i sum kjenner jeg meg igjen i tittelen på Aalens innlegg: «Å miste sitt barn til psykiatrien».

Så langt nord i livet som jeg er nå, kan jeg jo ikke dokumentere, men bare tro og håpe, at jeg som veileder har formidlet noen sentrale holdninger til behandlere om å involvere familie/pårørende når dette gagnar primæroppdragsgiver, pasienten. Uansett er Aalens innlegg en nyttig etterlysning. Takk til henne for det!